

שתי משניות ליום משנה שלמה

י"ל ע"י משנה שלמה
העמותה להנחלת אהבת התורה
ואהבת ישראל (ע"ר)

מס' עמותה: 580553329

משנה שלמה עמותה
להנחלת אהבת התורה
ואהבת ישראל (ע"ר)

טל': 052-5802345 מייל: mishna.shlema@gmail.com
כתובת: עין שמש 23 גני תקווה 55900

פרויקט שתי משניות ליום - לעילוי נשמת
הרה"ק רבי אברהם מתתיהו ב"ר מנחם נחום זצוק"ל כ"ק האדמו"ר מסטפנט
הרה"ק רבי חיים זאנוויל ב"ר משה זצוק"ל כ"ק אדמו"ר מריבניץ

"תנא דבי אליהו כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא שנאמר: "הליכות עולם לו"
אל תיקרי הליכות אלא הלכות". - רש"י: הלכות - משנה וברייתא, הלכה למשה מסיני.

הלימוד היומי לעילוי נשמת כ"ק אדמו"ר ישראל ניסן בהרה"ק דוד משה זצוק"ל מקרעטשניף פנינה לוי בת שרה ע"ה

משנה ט'

כָּל הַקְּדוּשִׁים הַקְּרַבְנוֹת שֶׁהִקְדִּישׁוּן לַקֶּרֶב בְּשַׁעַת אֲסוּר בָּמוֹת בזמן שהיה אסור להקריב
בבמות, **וְהִקְרִיבוּ בְשַׁעַת אֲסוּר בָּמוֹת** והקריב את הקרבן בזמן שהיה אסור להקריב בבמות
בַּחוּץ מחוץ למשכן - **הָרִי אֵלּוּ בַּעֲשֵׂה וְלֹא תַעֲשֶׂה** האדם שעשה זאת עבר על מצוות עשה*
ומצוות לא תעשה**, **וְחִיבִין עֲלֵיהֶן** על מעשה ההקרבה **כָּרַת** עונש כרת ***. **הִקְדִּישׁוּן** את
הבהמות לקרבן **בְּשַׁעַת** בזמן ה**הֵתֵר בָּמוֹת** שהיה מותר להקריב בבמות, **וְהִקְרִיבוּ** את הקרבנות
בְּשַׁעַת בזמן **אֲסוּר בָּמוֹת** שהיה אסור להקריב בבמות - **הָרִי אֵלּוּ בַּעֲשֵׂה וְלֹא תַעֲשֶׂה**
המקדיש בזמן ה**הֵתֵר** בבמות ומקריב בשעת איסור הקרבה בבמות, עובר על מצוות עשה**** ועל מצוות
לא תעשה, **וְאִין חִיבִין עֲלֵיהֶן כָּרַת** אבל אין חייב על כך עונש כרת (ראה הערה למטה). **הִקְדִּישׁוּן**
את הבהמה לקרבן **בְּשַׁעַת** בזמן **אֲסוּר בָּמוֹת** שהיה אסור להקריב על הבהמות, **וְהִקְרִיבוּ** את
הקרבן על במה **בְּשַׁעַת הֵתֵר בָּמוֹת** בזמן שהיה מותר להקריב בבמות - **הָרִי אֵלּוּ בַּעֲשֵׂה** מי
שעושה כן עובר על מצוות עשה, לפי שכתוב 'והביאום לה' אל פתח אהל מועד' היינו שהיות והיה אסור
להקריב בבמות בזמן הקדשת הקרבן, היה עליו להביא מיד את הקרבן להקרבה באהל מועד, ואם לא
עשה זאת עובר על מצוות עשה, **וְאִין בָּהֶם בְּלֹא תַעֲשֶׂה** אך לא עובר על מצוות לא תעשה ואין ענוש
כרת על מעשה זה, שהרי הקריב על במה בזמן שהיה מותר להקריב על הבהמות.

*שנאמר "והיה המקום אשר יבחר ה' אלהיהם בו לשכון שמו שם שמה תביאו את כל אשר אנכי מצוה אתכם עולתיכם וזבחיכם מעשרותיכם ותרמת ידכם וכל
מבחר נדריכם אשר תדרו לה" (דברים יב, יא) שמפסוק זה נלמד, שיש להביא קרבנות רק למקדש, ולא לבמות, שנאמר 'שמה תביאו ומכלל מצוות העשה
של שמה תביאו נלמד על לאו שאין להקריב בבמות, ולכן זה נקרא לאו הנלמד מ... 'עשה' שדינו כמצוות עשה
**שנאמר 'השומר לך פן תעלה עלתיך בכל מקום אשר תראה' (דברים יב, יג)
*** 'וְאִלֶּהֶם תֹּאמַר אִישׁ אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל וּמִן הַגֵּר אֲשֶׁר יִגֹּר בְּתוֹכְךָ אֲשֶׁר יַעֲלֶה עִלָּה או זבח - וְאֵל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא יִבְיָאוּ לַעֲשׂוֹת אֹתוֹ לֹה' וְנִכְרַת הָאִישׁ
הַהוּא מֵעַמּוּי" (ויקרא יז, ח-ט)

****ככתב בתורה "למען אשר יביאו בני ישראל את זבחיכם אשר הם זבחים על פני השדה וְהִבְיָאוּם לֹה' אֵל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד אֵל הַכְּהֵן וְזָבְחוּ זָבְחֵי שְׁלָמִים לֹה'
אוֹתָם" (ויקרא יז, ח) ובסמוך בפסוק ז' נכתב "ולא יזבחו עוד את זבחיכם לשעירים אשר הם זנינים אחריהם חֲסֵקת עֹלָם תִּהְיֶה זֹאת לָהֶם לְדֹרֹתָם" ולפי שכתוב
זבחיכם אשר הם זבחים למדים פסוקים אלה מדברים על אדם שהקדיש את הקרבן בזמן ה**הֵתֵר** הבמות והקריבן בשעת איסור במות, ומזה שכתוב
'והביאום לה' אל פתח אהל מועד' משמע שיש מצוות עשה להקריב את הקרבן על המזבח שנמצא באוהל מועד, ואם לא הביא עובר על עשה. ומזה שכתוב
'ולא יזבחו עוד' משמע שיש מצוות לא תעשה, שלא לזבוח בבמה, ואם עבר והקריב בבמה עבר גם על לאו של לא תעשה. ולפי שכתוב 'יתהיה זאת להם
לדורות' דורשים 'זאת להם' היינו שחייבים על המעשה עונש של ביטול מצוות עשה ועל שעברו על מצוות לא תעשה, אך עונש כרת לא חייבים על מעשה זה.

רבינו עובדיה מברטנורא
הרי אלו עשה - ד"שמה
תביאו את עולותיכם,
דמשמע אבל לא בבמה,
ולאו הבא מכלל עשה
עשה. אי נמי, עשה
"והביאום לה", ולא
תעשה ד"השמר לך פן
תעלה עולותיך", וכל
מקום שנאמר השמר פן
ואל, אינו אלא לא תעשה.
ואין חייבין עליהם כרת -
כיון שהקדישם בשעת
היתר הבמות, שאין
המקריב בחוץ חייב כרת
אלא על קרבן שאם
הקריבו בחוץ בשעת
הקדשו היה חייב, דומיא
דמדבר, דבכרת דשחוט
חוץ כתיב (ויקרא י"ז)
"חוקת עולם תהיה זאת
להם", זאת להם ואין
אחרת להם.

**הקדישן בשעת איסור
הבמות** - מההיא שעתא
קרינן בהו "והביאום לה",
וכיון שהמתין עד שלא
יכול לקיימו, נתבטל
העשה על ידו. אבל לאו
וכרת ליכא, דאזהרה
ועונש בשעת הקרבה
כתיבי, והרי הותרו
הבמות.

רבינו עובדיה מברטנורא
ואלו קדשים קרבים
במשכן - כגון בזמן הגלגל
נוב וגבעון שהיה שם
משכן והיו הבמות
מותרות. אלו קדשים
צריכין להקריבן במשכן
ולא בבמה.

משנה י'

אֵלּוּ קְדוּשִׁים קְרִבִּים בְּמִשְׁכַּן: המשנה באה ללמד אילו קרבנות היו קרבים על המזבח שהיה
במשכן בזמן שהיה עומד בגלגל, נוב וגבעון, בזמן שגם היה מותר להקריב על במה שכל אחד בנה לעצמו,
קְדוּשִׁים שֶׁהִקְדִּישׁוּ לַמִּשְׁכָּן קרבנות שהקדישו אותם לצורך הקרבתם במשכן שהם - **קְרָבָנוֹת
הַצִּבּוּר** שכן הסתם קרבנות שהקדישו להקרבה במשכן הם קרבנות ציבור, ולכן הם **קְרָבִין בְּמִשְׁכָּן**

לעילוי נשמת

מורי ורבי הרה"ק יצחק יגן ב"ר יעקב ורחל זצוק"ל
מור"ר אבי דוד שלום ב"ר שלמה דב וברכה שיפמן ע"ה
הרבנית פעריל דבורה ע"ה בת הרב ישראל צבי יאיר
מרת חיה רויזא בת מוה"ר נטע צבי שלאינגר ע"ה

לקבלת המשנה היומית למייל או לוצאפ ולהנצחות
ניתן לשלוח מייל לכתובת: mishna.shlema@gmail.com
או לשלוח הודעה לנייד: 052-5802345 או: 053-4287288

קדשים - שסתמן הוקדשו למשכן, ומאי ניהו קרבנות צבור.

קרבנות יחיד - סתמן לבמה.

קרבנות יחיד שהוקדשו למשכן - שפירש בשעת הקדשן על מנת להקריבן למשכן.

ואם הקריבן בבמה פטור- מאזרה ומעונש, שהרי הותרו הבמות. ומיהו אסור לשנות, דכתיב (דברים כ"ג) מוצא שפתיך תשמור ועשית.

במות צבור- גלגל ונוב וגבעון.

סמיכה- דכתיב לפני ה' וסמך, שאין סמיכה בבמה.

שחיטת צפון- דכתיב (ויקרא א') "צפונה לפני ה'", ואין צפון בבמה.

ומתן סביב- שתי מתנות שהן ארבע. דכתיב בהו (שמות כ"ט) "את הדם על המזבח סביב", ולא בבמה.

תנופה- דכתיב תנופה לפני ה', ואין תנופה בבמה.

והגשה- דכתיב (ויקרא ב') "והגישא אל המזבח", ואין הגשה בבמה.

אין מנחה בבמה- דזבחים אמר קרא בבמה ולא מנחות.

כיהון- דכתיב (שם י"ד) "וזרק הכהן את הדם על המזבח", מזבח צריך כהן ואין במה צריכה כהן.

ובגדי שרת- דכיון דאין צריך כהן אין כאן מקום לבגדי שרת, דבבגדי שרת כתיב (שם ו') "ילבשם הכהן".

וכלי שרת- דבכלי שרת כתיב (שמות כ"ח) "לשרת בקדש", ולא בבמה.

וריה ניחוח- אברים שצלאן והעלן, אין בהן משום ריח ניחות. ודווקא במזבח דכתיב ריח ניחות לה, אבל בבמה אפילו צלאן והעלן אין בכך כלום.

ומחיצת דמים- חוט הסיקרא להבדיל בין דמים לתחתונים לדמים העליונים. ואין חוט הסיקרא בבמה דכתיב (שם כ"ו) והיתה הרשת עד חצי המזבח, ולא בבמה.

רחוץ ידים ורגלים- דכתיב (שם ל') "בבואם אל אהל מועד ירחצו מים", ולא בבמה.

הזמן- אם חשב על הקרבן לאכלו חוץ לזמנו.

והטמא- אף על פי שזר כשר להקריב בבמה, אין

טמא מקריב בבמה.

ולא על במה, וקרבנות היחיד אבל אם הקדיש לצורך קרבן יחיד, מסתמא התכוון להקריבו על במה קטנה, ולכן סתם קרבן יחיד שלא פירש היכן חפץ להקריבו, קרב בפמה. קרבנות היחיד שהקדשו למשכן אם אדם אמר במפורש בזמן שהקדיש את קרבן היחיד שרוצה להקריבו במשכן - יקריבו במשכן צריך להקריב אותו כמו שאמר במשכן ואם הקריב את קרבן היחיד שאמר שיקריבו במשכן בפמה ולא במשכן - פטור מעונש על שהקריב בבמה, שכן מדובר על זמן שמותר להקריב בבמות, אך חייב על איסור של מוצא שפתיך תשמור ועשית, על כך שלא קיים את דבריו להקריב במשכן. מה איזה הבדלים היו קיימים בין פמת יחיד שכל אחד בנה לעצמו לבמת צבור למזבח שהיה במשכן בזמן שהיה בגלגל, נוב וגבעון - סמיכה סמיכת ידיים על ראש הקרבן, ושחיטת צפון והצורך לשחוט דווקא בצד צפון את קדשי הקדשים, ומתן סביב וזריקת מתנות הדמים על המזבח, שתיים שהן ארבע, ותנופה הנפת מנחה, והגשה והגשת המנחה למזבח. את כל הדברים האלו היה צריך לעשות כשהקריבו על המזבח שבמשכן, ואילו כשהקריב על במה פרטית לא היה צריך לעשות את כל הנ"ל. רבי יהודה אומר: אין מנחה בפמה שאף במשכן לא היו מקריבים מנחות, לפי שנאמר 'וזבחו שם זבחי שלמים' שמכאן למדים שרק זבחים (בהמות) היה מותר להקריב במשכן בזמן שהיה בגלגל, נוב וגבעון, אך מנחות וקרבנות העוף היה אסור להקריב. המשנה ממשכה לפרט עוד הבדלים שהיו בין ההקרבה במשכן, להקרבה בבמה פרטית, ואומרת שבמשכן היה גם צורך וכהון היינו שהעבודה בקרבנות תעשה רק ע"י כהנים, ובגדי שרת שלובשים את בגדי הכהונה שלהם, וכלי שרת ויש להשתמש בהקרבת הקרבן רק בכלי שרת, וריח ניחוח והיה אסור להעלות על המזבח אברים שצלה אותם לפני כן, לפי שאין בהם ריח ניחות, ומחצה בדמים זהו חוט הסיקרא שהיה על המזבח, שהבדיל בין מקום זריקת הדמים למעלה, לאלו הניתנים למטה, ורחוץ ידים ורגלים היינו שיש על הכהנים לרחוץ ידיהם ורגליהם לפני תחילת העבודה במשכן. כל הנ"ל היו חייבים להיעשות רק במשכן ולא בבמה של יחיד. אבל הזמן אם עשה עבודה בקרבן במחשבת חוץ לזמנו, היינו שחשב לאכול, או להקטיר את הקרבן, מעבר לזמן שהדבר מותר, שבמקרה כזה הקרבן נהיה פיגול, והנותר הבשר שנשאר מהקרבן לאחר הזמן שהיה מותר לאכול ממנו, ודינו שצריך לשרפו, והטמא שאסור לו להקריב קרבנות, ואסור לו לאכול מהם בעודו טמא - שוין בזה ובזה דברים אלו היו נוהגים הן במשכן והן בבמת יחיד. לפי שכתוב 'וזאת תורת זבח השלמים' למדים תורה אחת לכל השלמים, ואפילו לשלמי במות יחיד, היינו שבדברים האלו דין המקריב במשכן, ודין המקריב בבמת יחיד הוא אותו הדין.